

Fem utmärkt wadra och märkwärdiga
Hjerte-Sånger.

Den Första:

Minnesvärda syner å Rosersbergs
 Kongliga Lust-Slott 1848.
 Swad härlig syn i månskenbrika
 natten, 2c.

Sj. som: Jag efter byggdens Glidor ej will fråga 2c.

Den Andra:

De Tolf Carlar och Swenska
 Majoren Malcom Sinclair.
 Sist när på ljuflig blomsterplan, 2c.
 Sj. s. En Geladon gaf 2c.

Den Tredje:

Kungs-Wisa n.
 För älskad' Konung, folkets Far, 2c.
 Sj. som: En krigare, som kommer der 2c.

Den Fjerde:

Till Prins Gustaf.
 Med Sveriges frejdade och stora min-
 nen, 2c.

Den Femte:

Till Prins Oscar.
 Du dyre Prins! på Dig och folket
 stådar, 2c.

Sj. som: Jag efter byggdens Glidor ej will fråga 2c

Westerwif.

Tryckt hos C. D. Elblad & Comp. 1849.

Kostar 4 Skillingar Banco.

Minneswärda syner på Rosersbergs Kongl. Lust-Slott 1848.

Si. som: Jag efter bygdens Glädor ej vill fråga ic.

Swad herrlig syn! i människliga natten!
Mitt öga blandas af en magisk glans.
Se! Puggor swäwa öfver land och watten
Med hvar prydd utaf strålars krans. En
trädde fram till mig på lugna stranden Och sa-
de: "Pilgrim kom!" och räckte mig Så snösterlig
och mild den wäna handen "Kom inatt, o
kom! jag vill ledsaga dig."

2. "Jag föra vill dig i Carl Johans
salar, Dem han har wigt till Konstens helgedom,
Du själf skall se hur allt om honom talar, Hur
han war adel, hugstor, mild och from, Du sin-
na skall i allt din själ förnör, Jag, som här
förtjusad kan din blick, Att kungeliga anden än här
dröjer Och att det är, som han ibland oss gick."

3. "Stig in i Riddarsal'n, och se derinne
Hur hugstor Kung wårderar hjeltmod, Den
helgad är åt dessa tappres minne, Vid Hogland
hjódo och Swensfjund sitt blod. Du warmare,
wisst hjertot klappa känner Då Swenska äran
så framför dig står?" "Ja wisst! Helt er i
Sweriges trogne wänner! Jag
helgar er en tacksamhetens tår."

4. "Se! der på tafflan midt i heta striden, Med
hjeltelugn bland röl och kulors dån För Sweri-
ges ära kämpande och friden Står Hertig Carl,
en herrlig Basa Son, En gång man honom wäl-
ja gaf i nöden Att dö som hjelte, eller warda
slaf. Han swarade: "jag wäljer hjeltedöden, Jag
bädda vill i båljorna min graf!"

5. "Kom hit! och se! en Juno ljustligt som-
nad På purpurbädd i elysk dröm! Se hur
gudomligt ljust hwar kraft är domnad, Men
se ändock — hur moderlig och öm Ett mensko-
barn hon intill bröstet sluter, Det är den spåda
Herkules, som djerf Utaf Gudinnans himland-
ring njuter, För framtids bragder, hjeltedåd och
wärf."

6. "O hwilka former! huru Gudastöna. Se!
denna panna, huru hög och ren, Och dessa rika
lockar hjesan kröna, Och denna arm, o! huru
mjuk och len, På dessa läppar tusen löjen brin-
na Och dessa bröst. O sol! ditt himlalus Ej
Pönare har spådat någon qwinna I hynnda el-
ler i ett lungabus."

7. "Hon lefwer ju! jag ser ju blodet spela I
ådrorna och pulsarne de slå, Jag ser ju lifwet
öfwer allt sig dela, Jag ser ju bröstet för hwart
and'tag gå, Och gudabarnet — se! — i hwarje
åder, I hwarje mustel, hwarje anletsdrag
Förwånande en likhet der förräder Med Kung
Carl Johan i sin barndomsdag."

8. "Man säger ju, att Englar stego glade
Från ljusens rymder till hans waggan ned, Och
kring hans hjesa segerkransen lade, Bortsjöngo
qwalen när den spåde led, Och stark en wärn
omkring sin älsfina slöte, Och wäckte ädla tan-
kar i hans bröst, Och hjeltekraster i hans h-
ta glöte, Från barnåren till hans ålders höst."

9. "Se! kostnaden Buström uti marmorn st-
wit Med måstarband den stöna mynsens ord,
Dess höga mening i Carl Johan blifwit
En gång i lifwet för oss verkliaggjord; Allt Pönt
och stort, allt kraftfullt, adelt, Riger Till jorden
ned från ljusa himmelen, Och stå en stund med
menskoanden wiger Men går i döden dit tillbaks
igen."

10. "Se här han står Carl Johan ädle
Kungen Ett herrligt verk på viken af Westin,

Så hjeltestön ur konstnärns tanke sprungen;
 Hwad adel hållning, och hwad adel min. O!
 huru skönt naturen hans panna hwälsde! Se!
 hur det strålar ur hans ögonpar: En gång Eu-
 ropa för hans blickar stälsde, En gång Euro-
 pas räddare han war."

11. Se! på hans mun! hur herrstaren sig
 röjer, Det är, som folkens dom han talte ur.
 Se huru adelt denna hand han höjer, Som på
 all tvedrågt han vill göra slut. Se huru make
 och adelhet sig para I alla hans månen — se!
 hur bård och mild! Det är, som skulle ljusens
 englar wara Uppå besöl uti hans hjeltebild."

12. Ja! — englatankar bodde i hans hjerta
 Och englakrafter bodde i hans hand. Han tar
 lade — bort flydde sorg och smärta, Han bjöd
 — och frid det wardt på haf och land. En
 Melchisedek satt han här i Norden Med dub-
 belkronan uppå sittwerhår, Och himlen såg wäl-
 signande på jorden Och stödde rosor uti Run-
 gens spår."

13. "Och rosorna, se! huru ljuswa, milda De
 stå den gamle Kungen kring; Det är, som skul-
 le ljusens englar bilda Om Guds och menskers
 åstling instörning; Min ande lifwas hwarje
 gång mitt öga Ser denna hoppets rika blom-
 stergård. Warmt blir mitt hjerta och till him-
 len höga En bön går upp: "Gud tag dem
 i din wård!"

14. "O du som wet hwad denne Kung för
 Norden har warit, gråt! wälsigna röd hans
 namn! Skrif djupt uti din själ de sköna orden
 Han talte slutet re'n i dödens samn: "Blott
 Gud är stor: wi meckor intet äro,
 Blott medel i Hans ewigt starka hand."
 Ei sieli han tog, men Gud han gaf all äro För
 allt han gjort uti vårt fosterland."

15. Så talte hon och framför tafflan stälde
 Sig tyst begrundande — till höjden såg Han

upp, och fram en tår ur ögat qwällde, I den
 oändligt hopp och kärlek låg. Det tändes som
 en helig bön hon förde Ur själens djup på pur-
 purlappars glöd, Och hwad hon bad mitt öra
 icke hörde; Men nu med klangfull stämma så
 hon bjöd."

16. "Upplåten er!" — och rikt upplysta salar
 En ändlös rad jag såg i perspektiv, Der allt war
 tyst; men allt dock till mig talar, Der allt stod
 still; men dock war fullt af lif. — "Kom följ
 mig! se! hur konsten skönt kan spara, Ett hje-
 telis i bilder teckna af. Se här! läs sieli den
 store Kungens drapa I seän hans wagga, allt
 intill hans graf."

Den Andra.

De Tolf CARLAR och Swenska Majoren Sinclair.

Sif som: En Celadon gaf ic.
 Sif när på ljustig blomsterplan Jag mina får ut-
 förde Och satte mig som jag war wan, Och jag bäst
 lärkan hörde, Så kom till mig en gammal man, Be-
 trydd med sittwerhåren, Han såg mig ganska gunstigt
 an, Och helsade: God morgon!

2. Hör, sade han, som Celadon, Följ med mig
 liliet stycke, Lågg från dig dina lappriddon, Du skall så
 höra mycket; Jag stod straxt upp, lad' flösten bort,
 Tog gubben uti handen, Och kommo wi straxt innan
 fori Till obelante landen.

3. Ett sagligt berg midt i öf war, Det jag rätt
 häpnat före; Men Gubben sade: "å war karl, Wi ej så
 hisna böre, Säg wet du ej att wellighet har aldrig
 wunnit ära, Men deremot manhaftighet Gått alltid fran-
 sen bära."

4. Häraf så blef jag fullt styrt, Men åter igen
 försträcker, När Gubbens hand med rostig dyrt Åt ber-
 gets port blef sträcker, Jag wille rymt tillbaka, men
 Han fattad' mig i armen, Och sade: "har du då, min
 Wän! Ei hjerta uti barmen."

5. Jag måtte roya eller be, Det half dock intetbera,
 Jag skulle in, wi fingo se I berget Gubbar flera, Dem
 jag dock alla trodde wäl, Emedan som jag wiste Åt
 de en Swens, uppristig själ I strytna lemmar byste.

6. Vi gingo dessa snart förbi 3 våra stumma salar,
Men singo derpå genast se Tåkt tilljellade dalar, Och
lundar af Cypress-träd Samt Ceder-prydd böjder, Vi
togom mot af en alee Som var af lindar böjder.

7. En ätla sol med silfversten och pärlstrålar höga,
3 klara wägen derpå se'n Begonte sig att löga, Hon
klädde präktigt guldmoår Uppå Måle-bergen, Och gjor-
de himlen klar och skär 3 höga Sappir-färgen.

8. Beredde fogelswärmen nu, Med gällsub silfwer-
tunga, För denna gylbne purpur-brud Begynte till att
sjunga; Chrystalle-källan, som utför Demantestippan
fullra, Hon, wid sin klara uppgångs-döt', Med pärl-
böljor bullra.

9. Inunder wart ett fluggrift träd Gråhåriga sig
böljde, Dem nöjet satt uppå sin knä, Och med sin man-
tel höljde, Hon gaf dem nästar utur guld, Och dem i
färlek lyfte: Med ett ord sagt, den ort war full, Af
allt hwad ädelt lyfte.

10. Ad, sad' jag, såda Gubbe hwad, En sällhet du
mig ämnat, Jag är så hjertans nöjd och glad Att jag
min sår har lemnat, Säg sår jag icke härmed dig Bak-
om en buske lewa, Och uti himmelskt nöje mig Inswe-
pa och inweswa.

11. Men han mig swara: låra håll, Den här skall
bo och bygga, Han måne först på werldens bill Slå
odvaden till rygg: Ty utaf alla du här ser, Är ingen
som ej lämpat, Den ena mindre, den andra mer, Och
hennes fräckhet dämpat.

12. Härwid jag vustad' ängsligt till; Men fick ej tid
att tala, Ty sinnet föll mig i en grisl, Och all för
lufslig dwalo. Enot og som en tådet varf, Ett Flore
mästerdycke, Der Gudarna, af frusen makt, Had' gjort
ett sommarsmycke.

13. Der stod lagrar i gewär Och ströde för so-
len, Der under wäxte gröna bär, Som prydd gröna
jorden, Der stod en wattu-sonst och grei, Så klara walt-
ner flödde. Så är, sad' Gubben, hennes sed, Sen CARL
den XII dödde.

14. Och är det såfångt bjuda till Beskrifwa denna
prydnad, Med tofshet jag här heldre will Berösa him-
len lydnad; Dock kan jag ej förtiga hwad Ds se'n för
nåde hände, Då jag min ögon nöjd och glad Att höga
Slottet wände.

15. Från nämde Slottets toppar-vort En hop ståt
klädde Swänner Medsommo ifrån Baldurs ort, Helt
trogna Martis wänner, Med dragna pampor stora walt,

Att ingen skulle klifwa På Slottets kläbde sammetsbrast
Ell' blanka silfwerstifwa.

16. Men tänk, så bistra som de här Med bleka an-
let stodo, Och hotade med blankt gewär, Så togo de
dock tillgodo, Att gamla Gubben ledde mig 3 deras för-
mal dyra, Der ett ungt Vejon roa sig, Ett forhat flöt
att flyra.

17. Jag häpna nu långt mer än förr Och sträcktes
ändå mera När Gubben lätte på en dörr Af blanka
silfwer ståra: Inför densamma war en sal, En sal för
alla salar, Der inne lusten war helt swal, Och ljuset
som i dalar.

18. Kringom ett präktigt silfwerbord T o l f S w e n-
ska Carl ar sitta, De talte inte många ord, Men
Kunga-miner gido; De ätta sågo gamla ut, De syra
intet spåde, De större som de dock förut Från werlden
gjort astråde.

19. Den Nionde i denna rad, Tydts ha ett hastigt
sinne; Den Tionde så djers och glad Med mod i hjer-
tat inne; Den Elfte war en läcker karl, Han satt och
räkna pengar, Och delte ut lifsom en far, Att sina
barn och drängar.

20. Den Tolfte war en frigebush lång Och wäl upp-
wuxen hjelte, Den ej kund' ses en enda gång Sitt
Carla-hjersta fälte, Hans ögon woro oförsträckt, Lifsom
på unga örnar, Hans stywa nåtwar knyttes lakt, Som
ramar uppå Björnar.

21. Hans korta hår, som uppsatt war, Afbildade en
krona, Som war åt en så duktig karl, En sirlig huf-
wudbona, Hans armar, ben war full af mærg, Hans
skuldror utaf styrka, Hans länder woro lifsom berg Och
marmorn i wår Ryska.

22. Han satt uti en Swensker råd af blått passabelt
kläde: Han hade elghuds-tyller och, Som aldrig låg i
tråde, och handskar utaf samma slag, Som långt på
armen räckte, Tror snart manheten satt i lag, Som
stywa tragen tåkte.

23. Ett isodt gehång, tre finger bredt, War spändt
på blåa räden, En gruslig pamp, den mången sett Red-
sabla belä staden, Satt dragen till en tredje del 3 det-
ta gula bälte, Och will utge åt dem sin del Som trot-
sat denne hjelte.

24. Ibland så steg han upp och gick Med sina stöflar
store, Som suto uti frigsmansstid, Men söga blanka
wore, Han hade sporrar uppå dem, Så stora att de
passa Att sådan fot och karlsalem, Med sina kringlor waga.

25. Sin gansta böga stora hatt, Den gylbne snören

pybde, Han på sin frönta hjesa salt. Sen flanna han
ock lybde Hur kämpewakten flyrade, Så att gewären
flamra, Man kunde se han undrade Ho kom till dö-
dens kamrar.

26. Strax lättes blanka dörren opp, En Swensker
karl intredde Med skjuten, fargad hjetle-kropp, Dock mi-
ner intet rådde, Hans ansigt war med blod besöljt, Ned-
sabladt, trampot, slagit, Och bröstet, som hans hjerta
döljt, Had' grofwa stott intagit.

27. Hans hjerna satt i håret kient, Jag ryser det att
nämna, Men glädes att ej är för sent, För himlen så-
dant hämna; Han hade spänd pistol i hand, Vissom han
wille sluta; Men dödsens hårt åfsnörda band, Besal-
ten förr att sluta.

28. Han hållade på Swenskt maner, Då Rungen
nådigt swara, Och sad': wi känna intet er, Hwem kun-
de ni wäl wara? Jag är, sad' han, en Swenskt Major,
Mitt namn är Malcolm Sinclair, Min själ nu
nyllig af mig for, Från hjertats wrår och winllar.

29. "Hur, sade Rungen, blef du död, Du tappre
Krigsbuff store? Du åst i blod så färgad röd, Vissom
du slagad wore;" Jo, sade han, Hans Majestät, En
osörsländ Belona, Har så betalt de trogna sjät Jag
gått för Sveriges Krona.

30. Jag så, sad' Rungen, men hör på, Hwar war
du när du dödde? Tre mil från Breslau, när en å
Ur mina ådror flödde. Hwem mördad dig? Sex Ry-
ska män, Som stule af mig lifwet, Had' jag fått tid,
jagdemligen Skull snälla pilar gifwit.

31. Ja så, då slås wårt Sverige än Med Ryssen
uti iswer. Nej Hans Majst, han är wår wän, Så
sagt åtminston' blifwer; Nå säg, hwad had' wäl du i
Breslau till att göra, Säg sta' wi tro att Resarn nu
Will sig på oss försöra.

32. Nej men, det höres intet af, Mitt äfwenlyr war
detta: Jag for till Sultan i full tras, Mitt Konunga-
wärf förrätta. Ad! Sultan! håll, håll, Sinclair
håll, God Wänner, CARLAR alla, Här är en Swenskt
från werldens bill, Som mördad nödgas falla.

33. Se hwar han står, och blodet ned i ströda strö-
mar rinner, Der kan man se en hjettesed Som ej i dö-
den swinner; Tänk på, han kommer från Turkis: Ad
låt oss då så höra: Hurledes Mars sin dragna plit Nu
brukar till att föra.

34. Straxt reste de sig alla Tolf: Wår Sinclair
att besråla, Som deras blanka silfwerwolf Med röda
sasten måla, Den Elfte sad': sig hjetle hit Till bordet

men du talar, Lagg bort pistolen och din plit, Han dig
ej mer hugswalar.

35. Ty klef han fram uti sitt blod, Att det fring be-
nen stänkte, Ett karlawäsen, hjettemod I röda löttet
blänkte, Den Tolfte sad': brätta snart Hwad ser i wå-
ra länder, Ditt ärende och öfwerfart, Samt hwad der-
uppe händer.

36. Jo, börjad' han: wårt Swea är En dam som
stilla sitter, Och sina gröna lagrar står, Förnöjd wid
fogloqwitter, Hon dricker fribdens söta win Ur FRE-
DRICKS gylbne kopper, Och städar, med en hurtig min,
På sina blåa troppar.

37. Och skall knappt någon hafwa sett En så förnuft-
tig flicka Som fast hon framdels sig beredt På gröna
skortel stida, Har hon dock laddat slingt gewär, Och
lagt utmed sin sida, Så att om någon går förnär, Skall
han i fallet bida.

38. Hon klär sig som en karl med hatt Och lider
ingen mysa, Dess purpur-mun får ingen salt, Än min-
dre los att lyga, Mer än som bennes ästa man, Rung
Fredrik store dyre, I hwilkens trogna starka hand
Hon anförtrödt sitt styre.

39. Och som hon wänlig min will se Af alla uppå
jorden, Så tädte hon och nådigt ge Att mig de höga
orden: Red Sinclair, red dig till och far Till Sul-
tans warma länder, Du wet jag med dem stassa har,
Sen Carl han war i Bender.

40. Ty for jag stad i största hast, Kom lydligt och
tillbaka, Men åter bort på lydans fast Min Konungs
wärf bewaka, Kom lydligt dit, förrättat wäl, Hwad
mig war budit göra, Fast owäns arga, falska själ Will
småde-tal fringsöra.

41. Då slogs Sultan och slås ännu Med Ryssa Res-
sarinna, De ge hwarandra tu för lju, Dock tydes
Sultan winna, Och efter jag till honom for, Straxt
Resarinna gifva Att jag, på Sveriges wägnar, swor
Med honom punkter wispa.

42. Man tillad' äfwen också sen, Och ilskan dermed
wiste, Att mången Ryss båd' arm och ben För min skull
plösslit miste, Och att jag kund' ej för min dödd Det
wåna folket lida, Samt att min klinga ofta flög Dala-
lat ur min sida.

43. Nu war jag resten derifrån Till Breslau ändt-
lig kommen, Hwarest, när såsom min person Af Amp-
let blef sönummen, Mig önskaades en lydlig fart Till
Swenska Rungens länder, Det jag och upptog för en
art, Af Sveriges trogna Wänner.

44. Men när jag sen wid Epas tre mil På vägen
derifrån hunnit, För en af sex, liksom en pit, Förut,
den sen mig wunnit, Han kom tillbaka, lade an Och
sporde hwad jag förde För lustigt nytt till Sveriges
land Som Ryfka Kronan rörde.

45. Jag wisten af rätt tämlig fort, Men fyra hans
Dragoner, De ryckte mig af wagnen bort, Ursinnige
Pultroner, Och reswo till sig allt det som På papper
war uppskrifwit, Det jag helt troget handlat om Hwad
Sverige nyttigt blifwit.

46. Sen sporde han mig åter till Hwad mera nytt
jag hade, Jag teg derpå förbittrad stilt, Då annan en
straxt lade Mig genom huswud med ett lod, Så att
jag nödgas falla, Min själ for bort, mitt hjerterblod
Och krafter bleswo alla.

47. Sen böggö de mig lem från lem, Fast hjertat i
mig vicka, Man orsak har berömma dem, Som, utan
till att slida, Förmätte stjuta mig ihjäl Med eloswa
vickoler, Den tolsie, nu han ligger här För Swenska
Tolf Caroler.

48. Och således bar oskyldigt jag, För owän mistänkt
blifwit, Och har för samma sett min dag Och måst
qwittera lifwet, Min själ war ännu aldrig arg På
Rejsartanan, Dod Ryfkar mig som björn och warg
Handlera härutinnan.

49. Och uppå ett förrådigt sätt Man mitt porträtt
utsände, Så att de skulle falla lätt Mig så hwar jag
anlände, Nu ha de då sin önskan nått, Dod kan det
mig hugswala, Jag wet min Ronung detta stöt Lär
oselbart belaga.

50. Men Sinclair hör, den sista Carl Till ho-
nom derpå sade, Säg fäst du ej som tapper karl Dig
wärja för slit skada. Nej, sade han, de röswat tork,
Som tjuftwar wapen mina Och gjorde se'n profsejen
fort Och glömd' mig ej att vina.

51. Nu sad' Kung Carl: wi söja kan Det hjertligt
och förtropter, Att en så burtlig karl och man Så här-
da isar bröter, Och straffar himlen äfwen den Som
af ditt blod sig fångnar, Ell' såndt de mördare och
män; Ell' dem förswarar, hägnar.

52. Men apropos, håll Sinclair hör, Hur är
med Preuska freden? Mon tro i folket hjertat dör Till
tiden är förleden? Nej, nej Hans Majst, tro fritt Sul-
tan har hårda nås war. Och felas söga . . . sitt Och
osämt byte jäswar.

53. Ja men det war lust höra på De gamle tappre

Göfhar Ännu en gång med mod våga Och dela
farla-stötar, Man menar deras frutröf lär Kring werl-
den ännu ludta, Och ingen är som icke swär Sig fun-
na tio tucta.

54. Hans Majestät, tro säkert att Om de allenast
fingo Se Hans Majestäts durstjutne hatt, Det skulle
dem så twinga, Att hela hjertat upp och ned I bröstet
skulle vicka, Och deras swärd på farla-sed Begära
blod att dricka.

55. Kung Stanislaus, kära sög! Hur är de med
hans lycka, Säg, wandrar'n än så ojemn wäg På lye-
kans falska fryda, Säg will ej någon puissance Mer
uppå honom tänka, Ell' har hans gjort alianse, Med
mörkret, intet blänka.

56. Hans Majestät! han lefwer nöjd På lyckans lå-
ga säte; Och tror man han är söga böjd Mer om sin
krona tråta; Dod törs jag intet gerna se I ödets
dolda lagar. Han får penn' än en gång kånste, Om
himlen så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes wid, Så hördes li-
tet bulra, Och ut för sönstren sågs berned Helt mån-
ga wagnar kulra, Man sporde genast ho det war, Då
blanka waktien swara, En ganska stor Minister-star Är
kommen här att wara.

58. En kom strax' in fäst audiens, Hans sat de
snart afsjorde, Sen slog han upp sin reverens För be-
la Kungaborde, Gick derpå ut, en ann kom in Och för
sitt Hof agera, Så fram att man des ställe min Och
slughet adminera.

59. Ja hwar ett hof af Jafets land Här hade en
Minister, Som med helt mjuka kärleksband, Skull' bi-
da alla twister, Och hwar och en kom till förhör Så
snart det honom borde, Men ingen in för deras dör'
Skallad tråda torde.

60. Här war en Kesserlig och Frans, Samt Engelsk,
Preuss och Rysser, Här wor en Italiensk och Spanisk,
Holländsk samt Dansk och Tysker, Ja jag kan sanner-
ligen ej Mig alla nu erindra, Men alla syntes utaf
mej I guld och silwer glindra.

61. Jag noo hos Gubben så långt bort Att jag ej
kunde höra Hwad desse Herrar talte fort Ell' det till
sinnes söro: Dod småg jag uti fluggan fram Så snart
en tala börjde: Som sad' sitt Hof sått hjertefram: Wi
allt det Sinclair förjde.

62. Och talte liksom man förut Skull' trodt det Hof-
wet wille Att Sinclair på sitt lif fäst slut, Och
nögades bli stilla: Han ropo mycket om honör, Om ä-

best Christligt finne, Och att dess Hof allt ärbart gör
För verdens friska minne.

63. Han declarera den infame, Och Hoshwets rang
owärdig, Som intet hade blygd och skam, Att slå en
så rättfärdig, Och när han ändligt talat ut Så ströf
han uppå foten, Och mente med sin föta trut Nu la-
gat bot för foten.

64. Man tog hans talan gunstigt öpp, Med best
förstälte miner, Man log åt tankens fria löpp Och
tungan's flywa liner. Sist tacka manneu kärligt för
De målade busörer, Som man så ymnigt dem nu gör
Att alla slags foldrer.

65. Just nu steg CARL XII bort, Tog Sinclair
i r uti handen, De gingo ut, och innan kort Sågs de-
på gröna landen, De gick tankfulla upp och ned, I
modra gångar gröna, Att de om wigtigt taltes wid
Man kunde se och röna.

66. Man kan ej weta hwad det war hwarom de
resonera, Men slundom sågs den store CARL Sig li-
tet alierera, Omsider kommo de igen, Då CARL XI
fråga, Hur står det till Min Son och Wan? Ditt
hjeria stå i låga.

67. Å bagatell, sad' han, Min Far, Jag utaf åtrå
brinner, Att se om Mars der öpp' är kort, Och om
han franssar winner, Jag will mig laga till gå öpp,
Bli borta några dagar. Och söra an min Hjelte-tropp
Så Fru Bellona bragar.

68. Kom Sinclair, sad' han, kom söls med,
Wi sku' för ro skul pröfwa, Att bryta stål som rutit
trå Och flywa laxar söfwa, Wär Sinclair genast
färdig war, Hölit tropp med lifa frågor, Han tog en
otr som modig lart, Och dölsde sina plågor.

69. Flinkt wäsend, sad' Kung CARL skall bli, Friste
bugar uti Norden, Våd' Sol och Måne skall så si För-
ändrig uppå jorden: Kom Sinclair låt oss här gå
öpp Och genast slå till lorum, Och rida kring i fullt
galopp På Martis flinka forum.

70. Den Elste tog den Tolste fatt, Just som
han skul' marschera, Och sad': "Min Son! wi ha' god
natt Från verden tai't nu mera, Om du nu skulle
komma hån Wor ingen som dig lände I hela wida
Sweriges Lån, Ell' tankan på dig sände."

71. "För öfrigt drar wår Måg, din Bror och Swä-
ger FREDRIK Store, För allt ting omsorg så jag
tror, Och du der sjelfwer wore, Så skul' det wara
aldels ett; Du kanner och ULRIKA, Din Syster, der-
för kom och sitt, Ej efter oro flå."

72. "Jag menar du må wara mått Af flå sura
bruswor, Som hade knapt på thronen trätt För'n o-
wänner dig trugat, Att gå med sig på fältet ut, Och
fast han grusligt tappat, Så had' han dock så när en
slut Bortriswit af din lappa."

73. "Sen fick du ej ditt Sverige se, För'n forrt
förrån du dödde, Då du 12 år och twenne tre Dig på
din klinga stödde, Nu är du kommen uti ro, Bli då
för Guds skul flå, Våt dem, som uppå jorden bo, På
flå saker grilla."

74. Wid dessa flywa Faders-ord, Strax Sonens
ögon runno; De stego åter till sitt bord, Och armar
kärligt bunno, "Ja, sade han, min flywa Far! Jag
wet wäl jag är dödder, Men för den kärlek som jag
har Till Sverige, jag dock blöder."

75. "Gud wet hwad hjerta kraft och mod Jag i
Soldaten satte, När jag midt för hans ögon stod, Och
sjelf i fältet satte, Och der jag red för Rytteriet, Der
warte mod i bröstet, Der drog en Carle-arm sin plit
Och blod på marken öste."

76. "Hjelp Gud! jag kan ej utan gråt Och tårar mig
våminna, Då jag och Mensklöd följdes åt Wid
Marva, franssar winna, Der blåst's allarm, wi gingo på
Så solen buswud flå: Och Cronstedt stöt så ber-
gen blå Begynte till att braka."

77. "An Duna slag, an Gleschou då, Ån Krafau,
Lemborg flera, Men lappre Swenska bukar blå Wänd der
souverent regera; Augustus måste ju af thron, När
som han såg min klinga, Och nu . . . Det kan mitt
hjeria iwinga."

78. "Fast mången tyckte att min sol Sig bärge wid
Pustawa, Och steg inunder Nordens pol, Att låta sig
begraswa, Så tro mig frist had' Fredrikshall Mitt lif
så brått ej ändat, Had' mina grofwa flydens knall Wäl
nya solar tändat."

79. "Nu är det säfängt tala om De förra friska ti-
der, Wi wete dock ej huru som Man nu på jorden
strider, Dock önskar jag mitt Sverige godt, Jag som
dess Konung varit, Och sålt för samma skott När jag
i frig bar varit."

80. "Så må då wäl i bukar blå I Isen uti Nor-
den, Våt se ni alltid på er flå Och ägen Morra jorden,
Jag tackar Er för hwar en dag Jag Eder kommende-
rat, För ni gick på i mina slag Och wete ingenbera."

81. "Gad Sinclair i ditt rum och sitt, Fåll wår-
jan i din stida, Och bar dock himlen mycket gellt, Hwar-
med wi tiden lida, Wi äga ju en Guda-stöjd I wåra

himla-salar, Wårt läger är af nöje höjd 3 tåda lil-
je-dolar."

82. Af denne Hjelte ifren rann, Hans grymma är
ej såges; Han sig förnyad genast fann, Hans kropp ej
mera våges; Fast han i werlden hurtig war, Och fun-
de tycken vinna, Wadst han dock nu en annan farl,
Som wi en gång sku' finna.

83. Straxt sig wår Sinclair i ett rum Som
klart af velor lyfte, Der Hjeltear möten, samnan om,
Och honom kärligt lyfte, Derinne sågs i blå klär, på
silkes-blådde Throner, Högborne, ädle som gewär har
burit för Tre Kronor.

84. En Guba-lust fringswäsmade, Och allas hjertan
nöjde, Jag sådde det, jag bätwade, Och mig till mar-
ken böjde, Jag knäpte mina händer hov, Och wördsamt
gratulera, Med underdånig bug och rop Dem, som så
wål regerat.

85. Sen tog mig Gubben wid sin hand Och förde
mig tillbaka, Jag gret att mina lefnadsband Förbin-
dradt mig att smaka Ett sådant nöje som här war för
dem, som wäl ha' lefwat Och efter årans krona rar
Med falla krasier ströfwat.

86. Derpå sig jag strax se min hjord, Samungarna
och snälle Som äro wid sitt blomsterbord På samma
rum och ställe, "Se nu" sad' Gubben "lemnar jag Dig
der, jag dig från ledde, Och glöm nu aldrig denna dag,
Eg' hwad på honom sedde."

87. Och härpå tog han mig i samn, Och tacka för
godt följde, Jag baden säga mig sitt namn, Men han
det mig fördölsde, Sen stulle han från mig igen, Jag
hanna qwar och qwillra, Till denne min utlesde wån
Uur mitt sinne tillra.

88. Sen satte jag mig ned och gret Och ömkade den
flade, Att Sinclair så i hastighet Sin ögon sam-
manlade; Det war likwäl en hurtig farl, En frigsbug
och en hjelte, Som, der reson sått blifwa qwar, Med
Rätt hlar wäl spånt bålte.

89. Ad tänk hwar redlig Swenskt uppå Den Herres
Swenska hjerta, Mång Hjeltes hjerta blifwa må, Mot
hans en liten ärt; Ja tänk derpå hur som han föll,
Och hwem den gerning gjorde, Samt huru tytt i döden
höll Hwad säjas juft ej borde.

90. Derför i Hjeltear som haf mod Och hjerta uti bröstet,
Och Malcolm Sinclair ... blod Som Rätt h-
ler mordiskt öste, För öfrigt är jag städs er Tillgäms
alla tider Och slutar nu, helst som jag ser, Wår sol i fogen
ridet.

Den Tredje.

Kungs-Wisan.

Si, som: En krigare, som kommer der ic.
För allad Konung, folkets far, Hög, broder, gläd-
jens röst! Din fröjd må vittna, om du har Swenskt
hjerta i ditt bröst. Och wäl kan sig sa stida, Hwar
fångadag tällar'n tål, Att wi på Swenskt wis dricka
Wår ädla Konungs stål.

2. Helt dig, du gädje för ditt folk! Från flott och
hyddor går Till himmelen en sud — en tolf, Som
hjertats språk förklar. Ved himlen styrka handet Emel-
lan Folk och Kung! Om sällt är Föderlandet Blir ej
hans språka tung.

3. Tag odlar'ns mörder i ditt hån. Allwårdbande
Förson! Gif arfadag och färlaregn Ur brens sommar-
fryn. Vår idog bergsman vinna Sin stätt ur skodt
och berg Och rika ädrot sinna Att klippans blåa merg!

Den Fjerde.

Prins Gustaf.

Med Sweriges frejdade och stora minnen, Är furste-
namnet Gustaf sammanwert. Ja, Carl och Gu-
staf blida ingångster Till mången stidbring, som för
Swenska sinnen Är helig, lik en moders sista bud, Och
tröstande lik tanken på en Gud.

2. Wår ädle Konung wiste det. — Han tänkte Sin
offergård åt helga minnens graf, Då de ssa namn
han sina söner gaf. Sjelf Swenskt till hjerta och till
stäl, han tänkte, Att namnen Carl och Gustaf ha
en klang Lik malmen, som ur Swenska klippan sprang.

3. Prins Gustaf! Du, som är af ödet forad,
Att nära Skandiens twillingthroner stå, Du skall nog
helgden af ditt namn förstå. Se, Sweas moderöblid,
af glädsen tårar, Se, hur den sätter sig med wälbehag,
På dina klusa, milda anletsdrag!

4. Af dig hon väntar alla furstedygder, Ej blodig
hjertebragd, wid trummors dån; Hon vill att du, en
wärdig Descars son, Skall hägna fribens tråd i wä-
ra bygder Och stönt förhöja dubbelkronans glans Med
kunskapens och snillets gröna frans.

5. Så tag, du ädle kungason, wår hyllning, Och
gläd dig, att det verklig kärlek är, Som Sweasolket
dig till offer bär, Ej smidrets falska, glimmande för-
gylning, Ett offer af allt redbart, warmt och godt, —
Ej twångets gård åt furstenamnet blott!